

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/420/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712206024
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2712206024.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci žalobcov: 1/ C. T., nar. XX. E. XXXX, bytom A. č. XX, 2/ D. T., rod. T., nar. X. K. XXXX, bytom A. č. XX, zastúpení advokátkou JUDr. Ing. Elena Divko, Skalica, Gorkého 1, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 18. júla 2013 č. k. 8C/164/2012-268 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í a** vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu o zaplatenie sumy 10.000,- eur každému zo žalobcov s 9% ročným úrokom z omeškania od 8. augusta 2012 do zaplatenia a trovy konania úspešnej žalovanej nepriznal (pretože si ich náhradu neuplatnila). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 27 ods. 1 zákona ZoZS (č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Vecne zdôvodnil tým, že žalobcovia za obdobie od 1. júla 2004 do 16. februára 2011 boli už odškodnení v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ktorého sa dopustili súdy v konaní pred Okresným súdom Skalica sp. zn. 3C/25/2008 a to vyplatením finančného zadostučinenia Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. ÚS I. 17/2011 z 13. apríla 2011, vo výške 12 000 eur každému zo žalobcov, ktoré súd prvého stupňa kvalifikoval ako primerané odškodnenie aj podľa § 17 ods. 2 ZoZS. Zostávajúce posudzované obdobie od 17. februára 2011 do dňa vyhlásenia rozhodnutia (keďže konanie vedené pod sp. zn. 3C/25/2008 nebolo právoplatne skončené) vyhodnotil súd prvého stupňa neunesením dôkazného bremena žalobcov a to nepreukázaním nesprávneho úradného postupu súdov v konaní sp. zn. 3C/25/2008, ktorý by odôvodňoval ich požiadavku na náhradu škody ako nemateriálnej ujmy. Zdôraznil, že všeobecný súd nemá právomoc posudzovať porušenie ústavného práva občana na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (a takúto otázku pre posúdenie nároku zo zodpovednosti za škodu nemôže riešiť ako otázku predbežnú). Konštatoval aj nepreukázanie druhého atribútu objektívnej zodpovednosti za škodu a to existenciu škody ako nemateriálnej ujmy, ktorá mala spočívať v nemožnosti riadneho užívania pozemku žalobcami a postavenia vinohradníckeho domčeka na tomto pozemku, ďalej zdravotnými ťažkosťami (najmä žalobkyne v 2. rade, ktorá nepredložila ani lekárske potvrdenie o zdravotnom stave). Žalobcovia tak nemohli preukázať ani posledný atribút zodpovednostného vzťahu a to príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobcovia s návrhom na jeho zmenu uložením povinnosti žalovanej zaplatiť každému z nich 10.000,- eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 8. augusta 2012 do zaplatenia. Odvolanie obsahovo odôvodnili nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Argumentovali potrebou rozlišovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „Ústava SR“) a podľa § 17 ods. 2 ZoZS (priznané finančné zadostučinenie ÚS SR vychádzalo z porušenia základných práv a slobôd a náhrada nemajetkovej ujmy podľa ZoZS vyplýva zo

zodpovednostného vzťahu za nesprávny úradný postup). Obidva nároky preto vychádzajú z odlišného skutkového základu a pre priznanie každého z nich sú stanovené rozdielne kritériá (ÚS SR posudzuje výšku finančného zadosťučinenia podľa zložitosti veci, správania účastníka, postupu súdu a významu konania pre sťažovateľa, zatiaľ čo všeobecný súd výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy i závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli). Ustanovenie § 9 ods. 2 ZoZS podľa názoru žalobcov nevyjadruje požiadavku aby poškodení (žalobcovia) najprv uplatnili zbytočné prietahy v konaní pred ÚS SR alebo u predsedu súdu. Súd však prirodzene vychádza z rozhodnutia ústavného súdu, ak ním už bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Nesprávny úradný postup (spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní) podľa ZoZS nie je ale totožný s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Vzhľadom k tomu, že u obidvoch riešených právnych otázok ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, žalobcovia navrhli (v prípade potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu) vysloviť prípustnosť dovolania. Zdôraznili, že doposiaľ nevyriešený súdny spor je prekážkou výstavby vinohradníckeho domčeka a je im preto upierané právo na pokojný a šťastný život (žalobcovia mohli vyše 16 rokov užívať uvedenú stavbu, radovať sa z jej pôžitkov, pestovania ovocných stromov, trávenia víkendov a prijímania návštev a rodiny). Žijú v malej dedine, kde sa im všetci vysmieávajú pre spor ktorý nikdy neskončí. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a nemajetkovou ujmov, keďže strata šance užívať si radosť z doposiaľ nepostavenej rekreačnej stavby je následkom nevydaného právoplatného rozhodnutia vo veci samej (o určenie hranice pozemkov).

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcov nevyjadřila.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podali včas účastníci konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom rozsudku o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ 2 O. s. p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (alebo nezákonným rozhodnutím) podľa ZoZS je osobitnou zodpovednosťou, ktorá má objektívny charakter (vzniká bez ohľadu na zavinenie). Súd prvého stupňa preto dôvodne skúmal naplnenie troch atribútov vzniku tejto zodpovednosti, ktorými sú nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Dospel tiež k správne mu záveru, že nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009). Dôvodne mal potom za preukázané, že v skúmanom období (ktoré bolo náležite rozčlenené na dve etapy) od 1. júla 2004 do 16. februára 2011 žalobcovia preukázali naplnenie prvého atribútu zodpovednostného vzťahu, spočívajúcom v nesprávnom úradnom postupe spôsobenom prietahmi v súdnom konaní, ktoré boli kvalifikované uvedeným spôsobom rozhodnutím ÚS SR (sp. zn. I. ÚS 17/2011 z 13. apríla 2011). Ten konštatoval porušenie základného práva žalobcov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor o ľudských právach“). Súd prvého stupňa sa však už vôbec nezaoberal ďalšími dvomi atribútmi zodpovednostného vzťahu (existenciou ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy) a následne ani jednotlivými kritériami určenými pre kvantifikáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (podľa § 17 ods. 3 ZoZS), uspokojac sa jednoduchým konštatovaním o postačujúcom primeranom odškodnení žalobcov (za uvedené obdobie) vyplatením finančného zadosťučinenia, priznaného vyššie uvedeným rozhodnutím ÚS SR.

Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa postráda argumentáciu v uvedenom smere, chýbal akýkoľvek argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať a napadnuté rozhodnutie je v dôsledku uvedeného nepreskúmateľné. Právo na spravodlivý proces garantované článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach, ako aj článkom 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Povinnosťou súdu je preto uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné

dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil a ktoré sa musia týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Nerozlíšením nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR a na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 ZoZS, súd prvého stupňa tiež vec nesprávne právne posúdil.

Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (článok 127 ods. 3 Ústavy SR v nadväznosti na ústavu potom § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ÚS SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších zmien a doplnení), ktoré nemožno stotožniť s odškodnením, teda s náhradou skutočnej škody, ušlého zisku alebo náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch (podľa § 17 ods. 1, 2 ZoZS). Hoci možno odvodiť, že hodnota, na ktorej vznikla ujma v obidvoch prípadoch, je základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach), primerané finančné zadosťučinenie nie je samostatným nárokom sťažovateľa na akési odškodnenie za prípadné prieťahy v konaní príslušného štátneho orgánu ale má akcesorickú povahu a spočíva v nastolení spravodlivej rovnováhy medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním, s cieľom chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 235/03). Predstavuje sankciu, ktorú ÚS SR ako orgán ochrany ústavnosti na základe vlastnej úvahy môže uložiť orgánu verejnej moci, ktorý vo svojej činnosti nedbá na dodržiavanie ústavného práva. Ústavnému súdu však neprislúcha priznávať odškodné z dôvodu zodpovednosti za porušenie článku 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Súčasne článok 127 ods. 4 Ústavy SR výslovne stanovuje, že zodpovednosť toho, kto porušil práva a slobody podľa odseku 1, za škodu alebo inú ujmu, nie je rozhodnutím ústavného súdu dotknutá. Zákonom ustanovujúcim podmienky a podrobnosti náhrady škody z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy) je práve ZoZS. Z judikatúry ÚS SR tiež vyplýva odmietnutie odškodňovacieho nároku v konaní pred ÚS SR., keďže nie je oprávnený rozhodovať o škode a inej ujme v dôsledku porušenia práva alebo slobody podľa článku 127 ods. 1 Ústavy SR (I.ÚS 1/96, I. ÚS 5/98). Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevylučuje vznik právne významného dôvodu na škodu a inú ujmu za to isté správanie (a súčasne ak právo na odškodné nevznikne, nie je tým vylúčená možnosť poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia). Žalobcovia preto dôvodne poukazovali na potrebu rozlišovania uvedených dvoch nárokov ako aj na odlišnosť jednotlivých kritérií posudzovania ich výšky (ÚS prihliada predovšetkým na zložitost' veci, správanie účastníka, postup súdu ako i význam konania pre sťažovateľa a všeobecný súd primárne na demonštratívny spôsobom vymedzené kritéria v ustanovení § 17 ods. 3 ZoZS).

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa ďalej vyplýva, že preskúmané časové obdobie druhej etapy, „nepokrytej“ rozhodnutím ÚS, od 17. februára 2011 do dňa vyhlásenia rozhodnutia, správne posudzoval ako jeden celok. Prieťahy v súdnom konaní je treba považovať za protiprávny stav, v každom okamihu ktorého dochádza k rovnakému porušovaniu práva účastníka konania na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR (prieťahy v konaní sú trvajúci protiprávnym stavom až do právoplatného rozhodnutia veci v kmeňovom konaní a v každom okamihu ich existencie dochádza k rovnakému porušovaniu toho istého práva). Preto pokiaľ bola v súdnom konaní žalobcom spôsobená škoda prieťahmi, ktorých vznik spadal do obdobia pred novelou ZoZS zákonom č. 412/2012 Z. z., avšak prieťahy pretrvávali aj po nadobudnutí účinnosti tohto zákona t.j. po 1. januári 2013, treba žalobcami uplatnený nárok na náhradu škody posudzovať podľa ustanovení ZoZS v znení tejto novely (uvedený záver možno dovodiť z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 107/2009 z 28. júla 2010). ZoZS s účinnosťou od 1. januára 2013 výslovne stanovil, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody (spôsobenej okrem iného nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zbytočných prieťahoch v konaní alebo v nečinnosti pri výkone verejnej moci) až v prípade, ak o existencii prieťahov bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. Jedná sa o taxatívne vymedzený okruh subjektov, ktorými sú okrem ÚS SR aj predseda súdu na podklade vybavovania sťažnosti na prieťahy (prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy), Európsky súd pre ľudské práva (ktorý rozhodol, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov) alebo disciplinárny súd (na základe právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní). V tejto druhej časti posudzovaného obdobia sa preto odvolací súd

nestotožnil s gramatickým výkladom ustanovenia §9 ods 1,2 ZoZS obsiahnutom v odvolaní žalobcov, pričom jeho záver o fakultatívnej možnosti vychádzať z právnym poriadkom ustanoveného mechanizmu posudzovania prieťahov v konaní oprávnenými orgánmi, nie je správny, už vzhľadom na slovné spojenie „možno vychádzať len“ (z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy oprávneným orgánom), ktoré nepripúšťa inú alternatívu (pretože zákonodarca tu nepoužil alternatívny termín „možno vychádzať“).

Na právne normy v právnom štáte je nutné klásť požiadavky aj obsahové, keďže v materiálnom právnom štáte založenom na myšlienke spravodlivosti predstavujú základné práva korektív ako k obsahu právnych noriem, tak aj k ich interpretácii a aplikácii (rozsudok NS ČR 28 Cdo 2061/2010 z 12. januára 2011). Interpretáciu podľa účelu a zmyslu právnej normy umožňuje objektívny teleologický výklad, ktorý má jednoznačne prednosť pred prísne gramatickým výkladom. Článok 152 ods. 4 Ústavy SR výslovne súdom ukladá pristupovať k výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov ústavno-konformne. Aplikáciou tak klasických metód interpretácie (kam patrí aj metóda logická, historická a systematická), ako aj modernejšou metódou ústavno-konformného výkladu je potrebné pristupovať k výkladu preukazovania nesprávneho úradného postupu podľa § 9 ods. 1 ZoZS rovnako aj pred účinnosťou jeho novely od 1. januára 2013. Uvedený záver obsahuje aj dôvodová správa (k novele ZoZS zákonom č. 412/2012 Z. z.), podľa ktorej opačný výklad by znamenal existenciu niekoľkých orgánov oprávnených v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Znamenalo by to aj absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného prístupu v súdnictve. Keďže vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov môžu byť aj súdy vyššieho stupňa, krajské súdy, Najvyšší súd SR, prípadne aj Ústavný súd SR a v takomto prípade ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napríklad NS SR, okresný súd by mal konštatovať, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Rozhodovanie podľa § 9 ods. 1 ZoZS nepredstavuje konanie, v ktorom súd zisťuje alebo vyslovuje právo relevantné na posúdenie kmeňového konania (v takom prípade by šlo o neprípustné preskúmavanie formou ďalšieho procesného prostriedku na ochranu práva). Preto žalobcov v takomto konaní zaťažuje povinnosť predložiť titul, ktorý je výsledkom zákonom upravenej procedúry a obsahuje zistenie nesprávneho úradného postupu (následne aj preukázanie existencie škody a príčinnej súvislosti). Prístup vybočujúci z tohto rámca by vo svojich dôsledkoch smeroval k tomu, že súdy prvého stupňa podrobujú preskúmvaniu postup najvyšších súdnych inšancií. Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí (IV. ÚS 471/2012 zo 7. mája 2013) v súlade s doterajšou jeho judikatúrou (napríklad II. ÚS 182/06 a IV. ÚS 311/08) vychádzal z toho, že práve v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach, sa otvára priestor na to, aby sťažovatelia podali v súlade s ustanoveniami zákona ZoZS žalobu o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Keďže pod výkladom práva rozumieme „rekonštrukciu“ myšlienky obsiahnutej v zákone, ktorú umožňuje aplikácia vyššie uvedených výkladových metód, je potrebné dovodiť aj ústavno-konformným výkladom (obsahovo zhodným s tým, čo bolo aj explicitne zakotvené novelou ZoZS), že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody podľa ZoZS po využití právnym poriadkom ustanoveného mechanizmu oprávnených subjektov, legitimovaných posudzovať prieťahy v konaní.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a f./ O. s. p. preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie, keďže súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pričom jeho postupom bola tiež žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, preskúmať nárok žalobcov ako občianskoprávny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 ZoZS (vychádzajúc z článku 46 ods. 3 a článku 127 ods. 4 Ústavy SR), z hľadiska naplnenia týmto zákonom stanovených podmienok pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Teda vo vzťahu k prvej etape skúmaného obdobia (od 1. júla 2004 do 16. februára 2011) posudzovaním preukázania atribútu existencie nemajetkovej ujmy na strane žalobcov a následne príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmom. Ak súd prvého stupňa dospeje k záveru o preukázaní základu nároku, že na strane žalobcov došlo k ujme, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, konštatovaným v Náleze ÚS SR I. ÚS 17/2011 z 13. apríla 2011,

túto ujmu konkretizuje (s odôvodnením z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, v zmysle požiadaviek ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p.) a odôvodní príčinnú súvislosť vzniknutej ujmy s nesprávnym úradným postupom. Po zistení a odôvodnení, v čom spočíva nemajetková ujma žalobcov za zistené zbytočné prieťahy v kmeňovom konaní, za predpokladu existencie požadovanej príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmou a zisteným porušením práva ako nesprávneho úradného postupu, posúdi výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch s prihliadnutím na príkladmo zákonom stanovené kritériá (osobu poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k ujme došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a spoločenskom živote) ako aj ďalšie iné, ktoré budú relevantné pre priznanie alebo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (primeranosť nemajetkovej ujmy súd hodnotí, nie však ako totožný nárok s finančným zadosťučinením podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR, aj možným porovnaním uplatňovaných nárokov žalobcov v konaní pred ÚS SR na základe sťažnosti podľa § 127 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnením opodstatnenosti ich požiadavky v uvedenom konaní).

V súlade so závermi odvolacieho súdu bude súd prvého stupňa postupovať aj vo vzťahu k preskúmvaniu druhej etapy uplatňovaného nároku žalobcov (od 17. februára 2011) posudzovaním či došlo k preukázaniu nesprávneho úradného postupu, ako protiprávneho stavu, v každom okamihu ktorého dochádza k rovnakému porušovaniu práva účastníka konania na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, s preskúmateľnou právnou argumentáciou, týkajúcou sa preukazovania nesprávneho úradného postupu, ako prvého atribútu zodpovednostného vzťahu vo vzťahu k právnym poriadkom ustanovenému mechanizmu posudzovania prieťahov v konaní a následné náležite preskúma aj ďalšie atribúty zodpovednostného vzťahu spôsobom vyššie uvedeným (a to existenciu ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmou). Aj v tejto časti písomného vyhotovenia súdneho rozhodnutia bude súd prvého stupňa postupovať v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

Podľa § 224 ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a vráti mu vec na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.